

Ukážka z knihy:

KROKY VIERY,

Dr. Luboša Lachu

I. časť / kapitola:

Nevítaní hostia

Bez akéhokoľvek varovania sa dvere mojej kancelárie na Ústave súdneho lekárstva Fakultnej nemocnice rozleteli. Vo dverách sa zjavili dvaja muži v hnedých kožených bundách. Zlá predtucha zaplavila moje telo. Uvedomil som si, že sú to agenti ŠtB, československej verzie ruskej KGB. Štátna bezpečnosť! Moji nepriatelia!

V duchu som volal k Bohu: „Pane, pomôž mi, prosím!“

Skôr ako by som mohol niečo povedať, jeden z mužov na mňa ukázal prstom a rozkazovačným tónom zakričal: „Doktor Lacho, pôjdete s nami!“

„Prečo?“ spýtal som sa vstávajúc pritom zo stoličky. „Čo sa stalo?“ Snažil som sa znieť sebaisto, hoci som bol plný obáv.

„Musíte nám niečo vysvetliť, ale nie tu! Pôjdete s nami na naše oddelenie!“

„Drahý Pane, prečo práve teraz?“ volalo moje srdce sklúčene k Bohu. Počas tridsiatich dvoch rokov môjho života si nemohli nájsť nevhodnejšiu chvíľu ako je táto! Práve volala moja manželka Mária, že naše tretie dieťa sa hlási na svet. Prosila ma, aby som prišiel domov a zaviezol ju do nemocnice. Boli sme veľmi znepokojení, lebo naše dieťaťko sa malo narodiť až o tri týždne.

Rýchlo sme sa s Máriou rozlúčili a ja som jej sľúbil, že o pol hodiny budem pri nej. Moja rodina bola tým najdôležitejším, čo som po Bohu mal, a ja som chcel byť tam, kde ma potrebuje. Náhlý príchod agentov ŠtB však môj odchod znemožnil. Nevedel som, čo si mám počítať. Moje vnútro prenikal strach o moju manželku a dieťaťko, ale odísť som nemohol.

„Nemôžem s vami ísť!“ protestoval som. „Musím ísť domov! Moja manželka má pôrodné bolesti!“

Zúfalo som sa pozrel na ich tváre. Vôbec to s nimi nepohlo! Ako klinický psychológ som sa naučil čítať z ľudských tvárí. Zriedkakedy som videl také chladné výrazy, bez kúska súcitu, ako práve teraz. Zamrazilo ma pri srdci.

„Pôjdete okamžite s nami!“ oznámil znova vyšší z agentov a doslovne ma postrkával až k dverám.

Držiac moje ruky v zovretí, každý z jednej strany, ma eskortovali dolu schodmi až pred budovu Ústavu a smerovali k čakajúcemu autu. Okoloidúci nechápavo pozerali, čo sa deje. Mnohí z nich boli moji známi, pracujúci v tej istej budove. 32-ročného doktora Lacha, váženého klinického psychológa Fakultnej nemocnice odvádza Štátna bezpečnosť! Určite si to nevedeli vysvetliť. Ani ja som tomu nemohol uveriť. Pane, to nemôže byť pravda!

Na chvíľku som váhavo zastal, ale silnejší z agentov ma postrčil ku dverám auta. „Nebuď hlúpy, Lacho, a nasadni!“ rozkázal.

Celý život som počúval, ako ŠtB zaobchádzala s tými, ktorí sa protivili jej autorite. Vedel som preto, že by som nemal pokúšať ich trpezlivosť a mal by som sa podriaďiť tomu, čo odo mňa vyžadujú.

„Čo som urobil? Kedy môžem ísť za svojou manželkou?“ opakovane som sa pýtal mojich únoscov. Márne. Žiaden z mužov neodpovedal. Akoby ma ani nepočuli.

Táto nevítaná návšteva nebola pre mňa úplným prekvapením. Už dva týždne som mal pocit, že ma niekto sleduje na každom kroku. Ako som sedel v aute, v mysli sa mi vybavili podozrivo vyzerajúce osoby, ktoré mapovali každý môj pohyb.

Nešiel som na výsluch po prvýkrát. Neraz ma už predtým vypočúvali a zakaždým to trvalo dve až tri hodiny, ale ešte nikdy som nebol v samotnej budove ŠtB. Tentoraz to vyzeralo byť oveľa vážnejšie.

Prečo prišli práve teraz, keď som zúfalo potreboval pomôcť svojej žene, rozmýšľal som. Odpoveď na seba nedala dlho čakať. Vedeli o tom! Odpočúvali moje telefonáty doma i v mojej kancelárii a počkali si na ten najzraniteľnejší moment, aby ma dostali.

Z hĺbky srdca som úpenlivo volal: „Drahý Pane, postaraj sa o moju rodinu a zvlášť o Máriu. Čo si počne, keď zistí, že neprídem? Veľmi Ťa

prosím, Nebeský Otče, pošli k nej niekoho, kto jej pomôže!“ Predstavil som si svoju nádhernú šesťročnú dcérku Miriam a blondáčika Mareka, môjho trojročného synčeka. Auto uháňalo ulicami mesta a moje obavy o nich rástli. Kto sa o nich postará, kým bude Mária v nemocnici?

Moje vnútro zožierala predstava Máriiných krásnych hnedých očí prosiacich o pomoc. Nikdy by som ju úmyselne nesklamal. Mária vedela, že sa na mňa môže spoľahnúť ako na muža, ktorý si stojí za svojím slovom. Ako sme sa blížili k budove Štátnej bezpečnosti a čas sa minútu za minútou míňal, vedel som, že svoj sľub splniť nemôžem.

Čo bude robiť? Aké myšlienky sa jej budú hmýriť hlavou? Mohol som si len domyslieť, aká rozrušená a vystrašená môže byť, predstavujúc si nejakú nehodu alebo iné nešťastie, ktoré sa mi mohlo prihodiť. Nemohol som jej dať vedieť, že neprídem, ani vysvetliť, čo sa deje. Pri pomyslení na ňu som bol napätý a frustrovaný, že jej v ťažkej chvíli nemôžem pomôcť, ba ani ju len upokojiť. Opätovne som prosil Pána, aby sa postaral o ňu i deti a chránil ich od zlého. Pre vtedajší režim som bol už dávno podozrivý. Počas posledných jedenástich rokov som založil viacero domáciach kresťanských skupiniek, porozvážal veľké množstvo kresťanskej literatúry po krajine a stal sa súčasťou mnohých kresťanských aktivít. Bol som pri tom veľmi opatrný a robil som všetko preto, aby ma nechytli pri čine, ale štátna bezpečnosť mala všade svojich tajných agentov a donášačov a nemohol som si byť istý, či sa o niečom z toho nedozvedeli.

Takéto aktivity boli trňom v oku ŠtB. Aj keď neboli v rozpore so zákonom, keď komunisti zistili, že sa niekto zapája do činností, ktoré sú v protiklade s ich ideológiou, našli si spôsob, ako ho, hoci i falošne, usvedčiť a dostať za mreže. Pre komunistický režim bola služba Bohu vlastizradou.

Chcete čítať viac, neváhajte a objednajte si knihu ešte dnes:

www.DrL.sk